

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2063/2025
25.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марина Ресимић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова из Београда, чији је заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 88/25 од 23.01.2025. године, у седници одржаној 25.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 88/25 од 23.01.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 88/25 од 23.01.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 805/19 од 26.12.2023. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе тужиоца учињено поднеском од 26.10.2023. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде на раду исплати и то: на име претрпљених физичких болова 350.000,00 динара, на име претрпљеног страха 200.000,00 динара, на име душевних болова због наружености 30.000,00 динара и на име претрпљених душевних болова услед умањења животне активности 300.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 26.12.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца у преосталом делу којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете и то: на име претрпљеног страха исплати преко досуђеног износа до траженог, износ од још 50.000,00 динара, као и на име душевних болова због наружености преко досуђеног износа до траженог, износ од још 70.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 26.12.2023. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је

тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 268.910,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 88/25 од 23.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 805/19 од 26.12.2023. године у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење садржано у ставу четвртом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 805/19 од 26.12.2023. године, па је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 290.285,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка по жалби исплати 33.750,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи на основу одредбе члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Трошкове је тражио и определио.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете због повреде на раду, настала приликом теренске обуке. Нижестепени судови су на утврђено чињенично стање правилно применили одредбе члана 164. Закона о раду, 173., 174. и 177. став 2 Закона о облигационим односима, због чега нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења. Ревидент у ревизији указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није разлог за изјављивање ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. а у вези члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена осим уколико се тужбени захтев односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побijeног дела, у смислу одредбе члана 403 став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона прописано је да ревизија није

дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде нематеријалне штете тужилац је поднео 14.03.2019. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 880.000,00 динара.

Имајући у виду да ово није парница из радног спора у смислу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, код којих је ревизија увек дозвољена, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање и престанак радног односа, а да побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију је одбијен на основу члана 154. став 1. ЗПП јер се не ради о трошковима потребним против вођења парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић